Ч. 17 Неділя 23 січня (4 лютого) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Голоси про віча.

(Дальше).

„Неможлива знов згода в тім разї, коли москвофіли схотять і надальше лишити ся тим, чим вони є нинї, то є партиєю нерускою, котра не узнає рускої народности яко самостійної. Згода між Русинами а партиєю москвофільскою яко такою не була би згодою між Русинами. Ми можемо собі подумати і Русинів-москвофілів, т. зн. таких Русинів, що признаючи самостійність народу руского своїми симпатиями стоять по сторонї народу московского, як н. пр. велика часть Чехів, що симпатизуючи з Москалями не перестають бути Чехами; з такою партиєю, яко партиєю руско-народною згода не була-б неможлива, але такої партиї у нас нема. Нашї москвофіли, як ми вже нераз се докладно доказали, не є такою руско-народною партиєю; вони не узнають рускої мови за мову письменну, пишуть самі не по руски, уважають себе заодно з Москалями; ми переконали ся, що проводирі Москвофілів є наймитами в руках російскої політики і яко такі завязали ся знищити руску народність. Одним словом: москвофіли нашї не є Русинами. Що-ж нас з ними може вязати? Коли-ж др. Король поставивши сю проґраму, гадає перетягнути москвофілів в табор руско-народний, то се очевидно було-б дуже пожадане, але ми не віримо, що-б москвофіли схотїли послухати дра Короля і зреклись своїх „сьвятоцїв“. Отже чого властиво др. Король хоче? Очевидно лише того одного, щоб москвофіли під покривою згоди з Русинами могли бути і дальше москвофілами і робити свою роботу, а щоб перед сьвітом уходили за Русинів. Така згода була до 1889 р., але на таку згоду жаден щирий Русин, по тих сумних наслїдках, які ся згода для Руси принесла, тепер не сьміє вже пристати.

„Додати мусимо, що в рефераті дра Короля добачуємо односторонне і невірне представленє ріжних історичних фактів, як н. пр. що борба парляментарна пропала була в часах, коли в соймі був один клюб руский, що карність пропала, селяньство здеморалїзоване тепер більше нїж вперед і т. д.

„В Дрогобичі говорив п. Андроник Могильницкий про положенє політичне. „Нинї у нас, каже він, два напрями; один каже: здобуваймо всї права всїми законом признаними дорогами, другий каже: вдоволїймо ся концесиями з ласки“. Не знати докладно, кого мав на умі п. Могильницкий, говорячи про другий напрям рускої політики; догадувати ся можна із его дальших виводів, що приписує він таку політику п. Барвіньскому. Але знаючи політичну і взагалї народну діяльність Барвіньского, знаючи его накликуваня в „Правдї“, щоб Русини отрясли ся вже раз з дрімоти і самі приложили рук до поліпшеня своєї долї, не надїючись на нїкого, закидати ему політику неробства, се супроти загалу руского є баламутство, а супроти Барвіньского злоба. „Розводити ся над тим: хто ми? — не пора. То знає кождий“. — От і знов баламутство. Власне се питанє наша інтелїґенция не рішила, а треба его доконечно рішити, щоб політика руска стала ясною. Ясне, докладне і рішуче рішенє сего питаня се вихідна точка політики, се само вкаже нам дорогу, куди іти, і що робити, аби доля нашого народу поліпшила ся.

„Замість подати таке виясненє, відповідає Могильницкий на се питанє тим, що Русини льояльнї, а льояльність руску представляє так, що для оцїнки еї пасує ся порівнанє льояльности собаки до свого пана. Власне в тім хиба. Льояльність не значить собача уляглість, льояльність, се є високе людске чутє, котре виявляє ся привязанєм народу до свого краю, держави і до династиї, а те привязанє документує ся старанєм о долю і славу своєї вітчини і пануючої династиї. Зваживши се, представляє ся нам льояльність руска з 1848 і 1849 року такою, що нею величати ся годї. Нїмцї, Поляки, Мадяри і другі народи причинили ся тодї до поступу нашої держави, отже они були льояльнї і се тепер кладе ся їм в заслугу. Така льояльність личить народови. — П. Могильницкому не ясні засади конституцийного правлїня. Конституцийне правительство є випливом парляментарних сил. Звістна річ, що правительство конституцийне падає, а его заступає друге правительство, скоро лише змінить ся склад парляменту. В краях і державах, в котрих парлямент складає ся з людий одної народности, борють ся з собою політичні засади; у нас на першім плянї стоїть борба народностий. Годї проте казати, „що центральне і краєве правительство сполучило ся з Поляками“ против Русинів. Не дурім себе! Оно-ж до певної границї мусить бути по сторонї Поляків, бо Поляки мають більше сили, а в конституциї власне перевага сили рішає. Що-ж з того виходить? Треба, що-б Русини в парляментах виявили більше сили, тодї оно буде стояти по сторонї Русинів; а аби се могло наступити, треба більше орґанїчної працї між народом, а менше слів; треба такої працї, яку ми бачимо у других сильнїйших народів для оборони своєї народности. Мимоходом лише

---

17)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса)

(Дальше).

Гельмштедт прочитав той папір другий, ба й третий раз, відтак кинув ся на крісло, закрив очи долонями і хотів розважати — ба, коли бо ему перед очами ставала заедно лиш Олена а своєю дитиною наівностию, з своїми веселими очима, в котрих певно не відбила ся ще нїяка така гадка, що потребувала би якої заслони, наче видів на еї лици той вираз, який пробиває ся з еї письма — потер ся рукою по чолї, схопив ся і став ходити по хатї. Що було ему дїяти? Остерігати а не мати на то певних доказів, було серед теперішних обставин зовсім нерозумно; до Нового року було вже лиш кілька днїв, а тогди треба би лиш зажадати від Бакера, щоби він поставив докази, що має якусь посїлість на полудни, або що взагалї має якийсь маєток і тогди можна би его зараз здемаскувати. Тепер треба було насамперед, і то конче, додати дівчинї відваги, щоби она на всякий случай аж до того часу ставила опір. Завтра, так собі думав Гельмштедт, знайде ся на кождий спосіб нагода, щоби їй сказати, що потреба. Взяв папір знову до рук, дивив ся на хороший почерк, очевидно наборзї писаного письма і зробив такий рух, як коли-б хотів приложити папір до уст, але здержав ся в половинї дороги і сказав сам до себе: „Май розум, Авґусте! Тут не місце, де можуть тобі зацвисти рожі!“ — Відтак зложив папір знову і отворив свій куфер. — А всеж-таки менї можна носити еї в серци, хоч би їй і не вільно було о тім знати! — подумав собі й притулив папір до уст. — Добраніч, Оленко; спусти ся на мене!

Коли Гельмштедт на другий день пробудив ся, здавало ся ему, як би ему снило ся щось чудно красного, аж нараз пригадав собі події з попередного вечера. Схопив ся чим скорше і убрав ся, щоби бути зараз під рукою, скоро би Олена де сама перед снїданком показала ся, та сказати їй бодай кілька слів.

На дворі було мрачно і душно, коли він вийшов із своєї комнати задними дверми. Настала була та скора зміна теплоти, яка часто буває в Америцї. Дерева і корчі, що до двох днїв облетїли з листя, сповила була мрака, а Гельмштедт чув на собі той немилий вплив, який зробили на нїм зміна воздуха і сумний вигляд околицї, хоч він як-раз був ще в добрім настрою. Ішов поволи попід хату і розважав своє дивне положенє, в яке попав ся. Панї дому, що, видко, верховодила сама одна, була вже обрушена на „чужинця“ — на скілько, він того навіть і не знав; Еліот, хоч назверх був нїби добродушний, уважав его все таки за наймита — а межи ними Олена, що пригорнула ся до него і числила на его оборону против родичів. Коли-ж би він довів аж до того, що викрив би всякі злодійства Бакера, то й зараз від тої хвилї стали би его відносини до Олени хиткі, бо его би навіть стали зараз підозрівати і він не міг би піяк удержати ся на своїм становищи в сїй родинї. А нехай би й так — в найгіршім разї его тут нїчо не вязало, а міг би бодай винести звідси милу згадку з собою.

Коли заходив поза хату, побачив, що перед дверми з переду стояв запряжений повіз, Дік сидів на кізлї а Сара стояла коло дверцїв — як раз сходив Еліот з жінкою і донькою з підсїня, поміг обом сїсти до повоза, сказав ще до них „good bye“[1] і повіз покотив ся. Гельмштедт вернув до своєї комнати; навіть не міг побачити Олени з лиця, а коли знеохочений, сам не знаючи чого, сїв собі на крісло, стало ему якось так тужно, як ще не бувало, від коли він в Америцї. — Сара закликала его снїдати; Еліот розповідав ему, що обі панї хтось там запросив до себе в гостї, але не сказав, коли они вернуть, а Гельмштедт не сьмів о то питати ся.

По снїданку попросив Гельмштедт Еліота, щоби той дав ему свої книжки рахункові; він хотів взяти ся жваво до роботи, щоби бодай

---

[1] Читає ся: „ґуд бай“, а значить: „майте ся в гараздї“.

скажу, що н. пр. Німці складають річно на утримане німецких шкіл до 300.000 зр., так само і Чехи і Поляки заснували подібне товариство і складають на него богато.

„А що ми зробили? Політичні товариства инших народів мають до розпорядимости величезні суми, а ми що?“ Инші народи мають величезне число ріжних кас, економічних огнищ, а ми що? „В школах середних викладає ся язик польский так, що коли-б в той спосіб хотів Русин викладати свій язик, опинив би ся там, де не почув би того язика“ — каже Могильницкий; на се скажемо, що власне в найновійших часах і то таки за стараннем власти шкільної (польскої!) язик руский почали викладати так, як польский! Поляки будують костели, зн. жертвують для ідеї все,— будуймо і ми! При виборах ми упослїджені — не даймо ся упослїджувати і т. д. і т. д. „І на економічнім полі бачимо те саме упослїджене. Против „Днїстра“ веде ся найзавзятійша аґітация. Не штука Щепановскому говорити Русинам: „Кидайте ся на поле економічне! Гаразд, але не спинюйте нас“ — каже п. Могильницкий. Звернем увагу п. Могильницкого, що против „Днїстра“ веде може ще завзятійшу аґітацию одна часть нїби то Русинів, а чи се не ганьба? Але-ж тим нїби Русинам не бере ся сего за зле, лише Полякам! „Не спинюйте нас“, чи не значить се часом тілько що „описханого панонька?“.

„Без борби нічого нема — кінчить „Буковина“ — але треба признати ся, що загал наш ледащий. — Тим очевидно не гадаємо усправедливити несправедливого і противзаконного поступованя урядів в деяких разах, та на те є способи, але чи хіснують ся Русини всїми правними средствами для усуненя несправедливости? Нї, і ще раз нї! Возьмім лише один випадок. На почтах нераз не дістане Русин руских друкєортів; але замість удати ся зараз таки до дирекциї зі скаргою, він пише довжезну статю до ґазети! Зрештою чому так поступають почтарі? — Бо Русин встидає ся заговорити в урядах по руски, тай мало хто обстає рішучо при тім, аби мати рускі друкєорти. Знаєм такі суди, що не було там цїлими роками руских подань, аж прийшов адвокат Русин і зачав вносити рускі поданя, тоді став і суд урядувати по руски, не роблячи жадних пакостий адвокатови. Треба лише все і всюди стояти за своїм! Треба виявити більше енерґії у всїм, при такій же зледащілости нашого загалу, як тепер, і безпосередні тайні вибори нам нїчого не поможуть! При таких поглядах на наше полїтичне положене, які бачимо у п. Могильницкого, Короля і др. вічовиків, і ліки, они додають на вилїчене лиха, ледви чи що поможуть, а може навіть зашкодять. На хоробі не пізнали ся наші лїкарі, лїчать жолудок, де треба голову і серце а властиво цїлий орґанїзм лїчити. Замість розбуджувати енерґію в народї, они її ще усипляють, кажучи надіяти ся від ріжних паліятивних средств поліпшення. Такою дорогою не дійде ся до цїли; най віча, котрі треба скликати як найчастійше і всюди, возьмуть ся до иншої роботи!“

(Дальше буде).

Сойм краєвий.

В доповненю справозданя соймового з дня 1 лютого подаємо ще отсї важнїйші справи.

По ухваленю резолюций в справах шкільних забрав голос пос. Рей і домагав ся передовсім усуненя з ґімназий грецкого язика, а полишеня єго лиш тим, що хотїли би специяльно образувати ся на фільольоґів. Пос. Рей хотїв би, щоби ґімназиї роздїлено на дві катеґориї: на ґімназиї гуманїстичні і ґімназиї, що мали би язик латиньский яко обовязковий, а замість грецкого инші науки, згідні з потребами часу. Передовсім бажав би він, щоби молодїж виховувала ся в ідеалїзмі і присвоювала собі духа геленьского, котрий би хоронив єї від материялїзму і переворотних змагань теперішних часів. Того духа могла би молодїж присвоїти собі читаючи переклади грецких авторів і слухаючи подрібних оповідань учителя з житя Греків і Римлян. — Пос. Рей не поставив ніякої резолюциї.

Під конець засїданя відчитано слїдуючі інтерпеляциї: пос. Цоля: 1) Чи проєкт зміни §. 9. до теперішного закона о конкуренциї церковній, щоби парохіяне таких місцевостий, де єсть церков непарохіяльна, удержувана їх стараннєм, уважали ся за виключених з парохії: і увільнені від конкуренциї на церкви і будинки парохіяльні (матерні) предложено до Найвисшої санкциї, а коли нї то які трудности стоять тому на перешкодї? — 2) Чи правительство перобить відповідні кроки, щоби в дорозї законодавства краєвого увільнити згаданих повисше парохіян від конкуровання до видатків матерної церкви. — Пос. Поточек інтерпелював правительство в справі лихого виконуваня робіт регуляцийних коло рік. — Пос. Стренк інтерпелював правительство, коли буде знесена належитість 17 і пів кр. за доручуване письм судових.

Перегляд полїтичний.

Сойм шлеский по ухваленю статута для міста Тїшина, против чого опонували славяньскі посли, закрито окликом в честь Є. Вел. Цїсаря.

В Празї арештовано студента медицини Ґесмана задля того, що він будучи в сали розправ яко муж довіря в процесї „Омлядіни“ намовив сьвідка Шмідта до фальшивого зізнаня.

На вчерашних зборах віденьского товариства кредитового підніс синдик др. Ехле, що банкротства в Галичинї і на Буковинї множать ся, бо у купцїв в сих краях потахло майже зовсїм чувство етичне, що они допускаючись банкротсва поступають нечестно.

Справа панамска віджиє у Франциї мабуть на ново. Герц постановив оголосити всю свою кореспонденцию з француским полїтиками. Він має 45 чеків, на котрих суть виразно виписані імена властителїв. По відкритю скандалїв панамских вислав був Герц всї документи до Шікаґо. Рошфор заповідає в Intransigeant-ї що Герц скомпромітує оголошенєм документів посла, котрий був президентом мінїстрів а тепер займає видне становище в палатї. Він сам не брав хабарів, лиш хотїв ратувати своїх товаришів і просив Герца о ласку.

Бувший король сербский, Милян, заявив в розмові з кількома личностями, що не позістане в Білграді постійно, лиш верне назад до Парижа, скоро в Білградї справи поправлять ся. В листї до мінїстра справ внутрішних каже Милян, що ходив до митрополита з припорученя короля.

Новинки.

Львів дня 2 лютого.

— **До нового виділу „Просьвіти“** на вчерашних загальних зборах вибрані: др. Ом. Ого-

---

вибити собі з голови ті гадки, що єму не давали спокою, а заразом, щоби до того часу, коли верне похатник, знати все добре, чого єму ще не стає. Незадовго сидів він вже в своїй комнатї, серед купи неупорядкованих паперів. Став їх розкладати, перечитував листи і рахунки, щоби о скілько можна пізнати насамперед дїловодство, але читав нераз одну річ і три рази, а все-таки не знав, о що розходить ся. Гадки єго були всюди, лиш не при роботї, а чим більше силував ся до уваги, тим більше брав єго якийсь непонятий неспокій, аж наконець встав. Отворив куфер і виймив з него письмо Олени — але заким ще єго отворив, положив єго назад. — То значить доливати оливи до огню! — сказав сам до себе й сїв знову до стола та підпер ся і став думати. Аж по довшій хвили встав знову. — Не буде з того нині нїчого! сказав він і потер ся рукою по чолї. Відтак взяв капелюх, пішов до стайнї і осїдлав собі коня. Забаг переїхати ся по фермі, але коли по хвили оглянув ся, куди їде, побачив, що він на тій самій дорозї, що їхав день перед тим з Оленою. Він їхав дальше і незадовго побачив здалека Мортонів двір, що білїв ся крізь мрачний воздух, але гадки о теперішній пані, Мортон, які викликав в нїм той двір, не могли якось єго розвеселити. З'їхав з дороги і пустив ся корчунком. Тут показала ся нова дорога, на котру він звернув коня і аж коли станув перед замкненими на колодку ворітьми, оглянув ся, що він не зважав анї на дорогу анї на коня. Став розглядати ся, але не видів нічого, як лиш ліс і обгороджені поля. Єго взяла злість на себе самого і завернув. Але незадовго приїхав на роздороже, звідки розходили ся аж три дороги, і тут пристанув, не знаючи, котрою єму пускати ся. — Чей кудись виїду — сказав сам до себе, надумавшись через хвилю, і пустив ся дорогою, котра єму здавала ся найблизшою до Оклї.

Може їхав так чверть милї, розглядаючись уважно на всї сторони, аж стрітив мурина на кони і став розвідувати ся у него, куди єму їхати.

— Та ви, панонньку, лишили Оклю майже позаду — відповів той; — їдьте зі мною попри он-той корч навпростець аж на тамту другу дорогу, а я вам там покажу, куди вам взяти ся. — Гельмштедт поїхав за своїм провідником, котрого чемність єму дуже сподобалась, а станувши на місци слухав, як той єму широко розповідав, куди він має їхати. Давши чорному малий дарунок за єго прислугу, пустив ся домів і вже тепер добре уважав, куди їде. Сонце стануло було майже на полудне, коли він приїхав до Оклї, але тота мала пригода опамятала єго; він став спокійнїйший і сидїв цїле пополудне при роботї, котра зрана якось єму не йшла.

Так минули два одностайні днї — Олена і єї мати ще не були повернули; Еліот як би замкнув ся в своїй бібліотецї й не показував ся, а Гельмштедт постановив собі третого дня поїхати до міста і вимінити свій квіт в банку на срібло, та коли буде можна, поговорити ще раз з Зайфертом. Було то саме перед Сильвестром. Гельмштедт брав ся в стайни як-раз сїдлати собі коня, коли якесь чорне лице наставилось осторожно до стайнї і розглянулось по нїй. — Що там, Саро? — відозвав ся Гельмштедт — може що нового?

Муринка вбігла до стайнї. — Чи то може бути правда, пане, — почала она обачно говорити — що на сам Новий рік мають ся відбути заручини пана Бакера з панною Оленою?

Гельмштедтови пішов мороз по тїлї. На Новий рік? менї видить ся, що до того ще не прийде — сказав він по хвили. — А ти звідки то знаєш?

— То пан Еліот любить собі іноді пожартувати зі мною і нині зрана сказав менї, що було би найлїпше, коли-б ще й я віддала ся за Цезара, того, що у Мортонів в дворі, з котрим я колись любила ся, але тепер єго не хочу; могли би, казав, бути тогди відразу два весїля. Тай Дік підслухав, як пані Еліот казала, що пан Бакер мусить зараз по Новім роцї від'їзджати а того дня можна би бодай поки-що залагодити сю справу. Дік має завтра їхати по обі пані.

— Не здає ся менї, Саро, щоби пан Бакер о тім думав.

— Таки направду думаєте, що нї?

— Коли ти побоюєш ся о Цезара, то скажу тобі таки напевно, що й нїхто о тім не подумає.

Сарі стало тепер прояснювати ся в голові. — Дякую вам, пане; я то собі так і думала — сказала она й щезла.

Гельмштедт вивів чим скорше коня, взяв паличку в руки і поїхав. Стало вже круто — мусїв конче відшукати Зайферта і виторгувати від него бодай один день. Пустив ся жвавим клусом та доїхав до того місця край ліса, де з Оленою стрітив був Бакера і майже на тім самім місци спинив свого коня. Не більше як на яких сто кроків від него їхав против него Бакер.

Гельмштедт прижмуривши очи дивив ся на доїзджаючого і очевидно не знав через

новский (одноголосно), Вас. Нагірний і академик Остап Макарушка по 146, а о. Тороньский 144, о. Ів. Чапельский, Петро Огоновский, Антін Дольницкий, Іван Белей і Кость Паньківский по 143, Вол. Шухевич 142, Іван Верхратский і др. Кость Левицкий по 141, пос. Ол. Барвіньский 82 голосів. На заступників вибрані: Гр. Врецьона, Осип Маковей, Дмитро Дмитерко, Андрій Занько, о. Евг. Гузар і Іван Франчук. Головою товариства — на внесенє пос. Гурика — вибрано довготреваючою акламациєю дра Омеляна Огоновского.

— **Вчерашний концерт в 25-ті роковини** заснованя „Просьвіти“ випав загалом незле. Публики було дуже много; богато пань прийшло в народних строях. Вступну промову мав проф. Вахнянин, почім слїдувала точка програми за точкою, лише дует випущено. Боян сьпівав колись лучше, як вчера. іменно мужеский хор...

— **Забави.** Руске касино в Стрию уряджуе в недїлю 11 с. м. вечерницї. Початок о 8 годинї. Запросин не висилае ся. — Руска Бесїда в Станиславові уряджуе вечер з танцями в понедїлок 5 с. м. о год. 8.

— **Відень і Одесу** мають злучити телефоном. Що у Відни скаже ся у телефон, то буде чути в Одесї відразу.

— **Фальшівники банкнотів.** Один з заліщицких жидів, якийсь Г., одержав з Лондона лист в язицї еврейскім з питанем, чи за винагородою 25 прц. не приймивсь би пускати в курс підроблені австрийскі банкноти по 5 і по 1 зр. Г. удав ся до староства і показав старостї згадане письмо. Староста порадив відписати незвістному адресатови і просити о прібки фальсифікатів. Дїйстно надійшли прібки і показало ся, що були знаменито викінчені, особливо 5-гульденові папери. Лист, долучений до пробних оказів, повідомлював, що надаючий приїде до Ротердаму і буде ждати в умовленім місци на Г., щоби з ним порозуміти ся. Староство зарядило способи, щоби прихопити фальшівника.

— **Знов лихвар перед судом** — і також з Угнова. Зве ся він Шміль Ротбергер. В роках від 1888 до 1892 позичав він селянам гроші на 100 до 200 прц., через що зводив людий на біду. Сими днями ставав він перед судом, котрий засудив его на пять місяців вязницї і кару грошеву 700 зр. Також скасував суд всї умови, які мав Ротбергер зі своїми довжниками.

— **Про грималівского рабіна.** Дня 28 і 20 сїчня зїхало ся до Грималова кілька тисяч жидів з цїлої охрестности а навіть з дуже далеких громад, а всї склепи були позамикані, а то з причини смерти грималівского рабіна Якова Вайденфельда, що мав велику славу між жидами не лиш в Галичинї, але навіть і в инших частях сьвіта. Він уходив за першорядного знавця талмуда. Отже й удавали ся до него в справах талмудичних по раду навіть з Африки і Палестини. Орсченя Вайденфельда були сьвятими дія сусїдних рабінів, а всї замотані справи розводові умів лиш він рішати. Похорон відбув ся дуже величаво, взяло в нїм участь яких 10.000 жидів. Похоронні бесїди виголосили рабіни: Файбусь Рогатин з Золочева і зять Вайденфельда рабін Яков Рубин з Товстого.

— **Признав ся до вини.** Вчера приведено до львівскої поліциї Дмитра Яворовского, селянина з Лопушина, котрий признав ся, що того самого дня підпалив шопу свого зятя, Петра Вукали. Яворовский зробив се зі злости, бо его замужна донька не хотїла его удержувати. В підпаленій шопі спав Яворовский перед тим і над раном підпалив єї. Палякавши ся власного вчинку утїк нещасний батько до Львова і ту сам віддав ся в руки справедливости.

— **Копець Унії любельской** на Високім Замку у Львові коштував до кінця 1893 р. 75.909 зр. 44 кр. Люди зложили на сипанє і будову копця 12.348 зр. 82 кр., а решту, то значить 63.560 зр. 62 кр. заплатив др. Франц Смолька з власної кишенї. Минувшого року по великих слотах частина горба розсунула ся; сего року будуть его направляти.

— **Незгода з жінкою.** В Тек в комітатї будапештеньскім селянин Алексаидер Біро не жив з жінкою довший час, бо все мусїв з нею сварити ся. Она служила у одного властителя дібр. Дня 28 м. м. з'явив ся Біро у своєї жінки і хотів погодити ся. Жінка не пристала на то і не хотїла вже з ним жити. Тодї Біро застрілив єї з револьверу, а коли властитель дібр надбіг з жінкою на поміч, Біро застрілив і їх, а потім і собі відобрав жите.

— **Демонстрациї в ческім университетї в Празї.** З Праги доносять: Онодї прийшло в сали викладів для анатомії на ческім видїлї медичнім до бурливих демонстраций супротив члена староческої читальнї академічної, медика Антона Мастного. Коли Мастний війшов до салї, понеслись свист і псикане зі сторони незвичайно численно зібраних слухачів, а заразом і оклики: „Проч з ним! Викинути его! Служба, забиратись до роботи!“ Мастний сидів підчас тої цїлої сцени спокійно в своїй лавці, хоч всї прочі студенти, що перед тим сидїли в тій лавці, при появі Мастного вийшли з неї, заявивши: „Не хочемо сидїти поруч него; ми виходимо!“ На той оклик вийшли всї студенти з салї, і Мастний остав ся сам. Коли асистент Шруц війшов до салї і побачив лиш самого Мастного, вийшов на коритар і візвав студентів, щоби прийшли на виклади. Шість студентів вступило до салї і асистент Шруц, помимо криків на коритари, зачав викладати. Тогдї ті шість студентів, члени молодо-ческого товариства „Славія“, заявили асистентови, що на будуче не будуть являтись на виклади разом з членом старо-ческого товариства академічного. Др. Шруц запросив відтак всїх студентів, щоби війшли до салї і обговорили справу. „Що закидаете свому товаришеви?“ — поспитав др. Шруц. — Він не наш товариш“ — загомонїли всї хором. — „Перепрашаю, але я назвав его „товаришем“ лиш для того, що записаний на нашім видїлї“. Відтак заявив др. Шруц, що увзглядните бажаня більшости. На се відповіли студенти грімкими окликами „слава“.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 3 лютого. Комісия правнича радила над деякими незалагодженими доси параграфами проекту закона о супружествах і відкинула внесенє пос. Польоніого, щоби мінїстрови Сілядіому дати вотум недовіря, всїма голосами против голосу Польоніого.

Петербург 3 лютого. Стан здоровля царя значно поправив ся; горячка уступила, сили прибувають.

Маса 3 лютого. Король повірив тимчасове веденє префектури в Масї ґенер. Гайтови. В громадї Серравецца, в провінциї Маса, арештовано проводиря анархістів Кароля Ґаттініого і трох его товаришів; в Каррарі арештовано проводиря анархістів Бальдініого.

Котону 3 лютого. Король Дагомею Беганцин піддав ся Французам безусловно.

Лїсбона 3 лютого. Декретом королевским закрито парлямент; коли відбудуть ся вибори до парляменту ще не знати.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7 21	3 41	8 01
Белзця	—	—	9 56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7 11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8 16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продае ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дае ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляе ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаемо після годинника львівского, він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

хвильку, що робити; але відтак, як би єму вже стало в голові ясно, пустив ся поволи дальше. Бакер надїхав близше, задер голову в гору, а лицем обернув ся до поля, мов би не хотів видїти, хто то їде; але коли підїхав вже досить близько, заїхав єму Гельмштедт конем впоперек дороги, так, що він мусїв притягнути коня ід собі. Оба мужчини встромили в себе на малу хвилину очи. — Що то значить ся? — відозвав ся Бакер — вступіть ся з дороги!

— Маю вам кілька слів сказати, котрі мусите почути! — відповів Гельмштедт спокійно, але рішучо.

— Не маю з вами що бесїдувати; вступіть ся, а нї, то я сам зроблю собі дорогу!

— Може будете менї вдячні, що я вас задержав, і самі не поїдете дальше. Розумний чоловік насамперед вислухае.

Бакер вдивив ся на хвильку на свого противника. — Що-ж такого? Говоріть лиш коротко!

— Лиш кілька слів! Маю вам сказати, що наспіли о вас і ваших посїлостях досить точні вісти, з котрих хотять підступно скористати, щоби вас яко дурисьвіта арештувати саме в день ваших заручин з панною Еліот. Самі знаете найлїпше, чого вам боятн ся, а я вам то кажу лиш длятого, щоби родинї Еліотів не наробити скандалу. От і все!

— Стійте! — крикнув Бакер почервонївши, коли Гельмштедт хотів навернути коня. — Ви очевидно хочете на кождім кроцї мене оскорбляти, але сим разом не уйдете мене. Говоріть виразно і скажіть, що єсть, а нї, то застрілю вас як пса! — При тім сягнув він рукою до бічної кишенї. Гельмштедт почервонїв ся трохи, взяв паличку по серединї, горішним кінцем з оловяною ґулькою до гори і сказав: Я обовязав ся мовчати аж до Нового року, але ви, що знаете чей лїпше, хто ви, нїчим не зобовязали ся. Річ така — говорив він дальше і слїдив пильно за кождим рухом свого противника — що ви анї не плянтатор, анї не з Алябами, а простий грач з професиї і ню-йоркский дурисьвіт, котрий хоче тут поставити ся на ноги; лїпше забирайтесь звідси, коли не хочете, щоби сьвіт довідав ся про всї ваші брехнї! — Гельмштедт побачив, як рука Бакера в кишени затиснула ся та як він дивив ся, як той зачаєний кіт; ледви що він вимовив слово „брехнї“, як вже Бакер витягнув револьвер. Гельмштедт був на то приготовлений і майже в тій самій хвили вдарив Бакера грубшим кінцем палички по руцї так сильно, що револьвер вилетів єму з руки і упав поза огорожу в густі корчі ожин і тернини. Кінь Американця сполошив ся і скочив на бік так, що їздець мало що не злетїв з сїдла, і пігнав. Гельмштедт остав ся серед улиці, аж Бакер усмирив коня і навернув назад та станув на два кроки від Гельмштедта. — Я тепер хвилево роззброений — відозвав ся він сердито — але будьте певні, що я вам за то відплачу ся — отсе сховаю собі на памятку! Він показав при тім мосяжну бляшку, що підчас удару відлетїла була від палички і очевидно зловила ся десь в его одежи.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

Ґ. Найдлінґер

Зінґера оригінальні машини до шитя суть взірцеві що-до конструкциї, найлекші до роботи, шиють дуже гарно, з набільшою точностию всяку материю і всякою ниткою; заосмотрені суть найдосконалыпими прирядами, а неперевисшимі суть що-до тривкости і своєї здатности; тому то найрадше і найбільше уживають тих машин

до ужитку домашного і промислового.

Найновійший винахід Зінґера і Сп. то високораменна т. зв.

Вібратінґ Шутлє машина до шитя

показалась, так як і всї дотеперішні вироби тої фабрики, дуже практичною. Она визначаєсь так само легкостию в орудуваню нею і гарним виглядом. Оригінальна Зінґерова машина до шитя то найцїннійший приряд в домашнім господарстві.

Львів ринок 9. 5

Філїя: Чернівцї улиця Паньска 18.

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК 4

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

---

5 до 10 зр. денно

певного зарібку без капіталу і ризика даю кождому, хто підійме ся розпродажи законно дозволених льосів і державних паперів. Зголошеня під шифрою: „Lose" a. d. Annons-Exped. J. Danneberg, Wien I. Wollzeile 19. 17

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплєтні уряджения для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури лляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 2

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.